

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

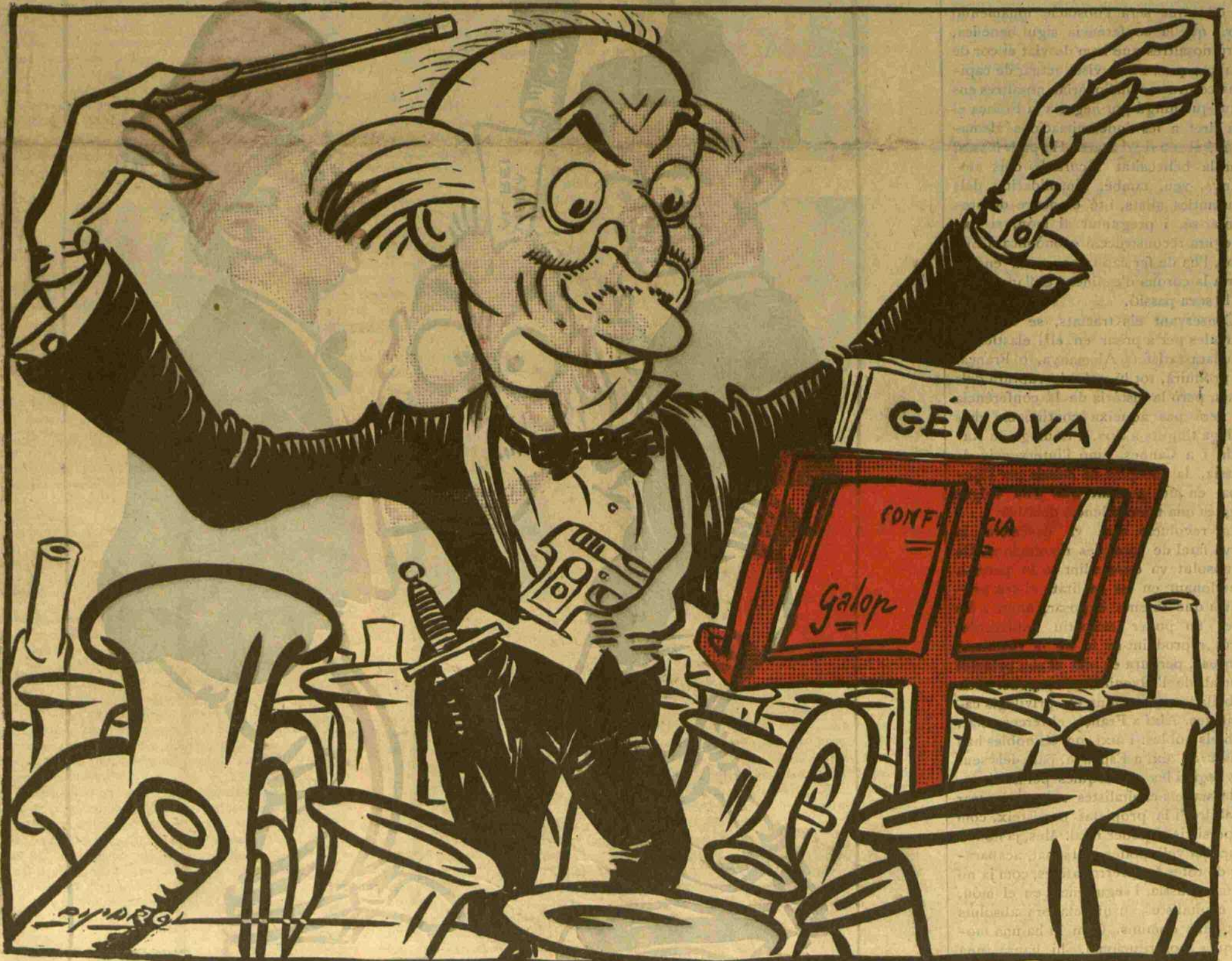
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

EL DIRECTOR DE LA CONFERÈNCIA

— Molt serà que, amb tants "trompes" com m'ajuden, no poguem obtenir un èxit "sorollós".

La República catalana

Parla aquests dies la premsa d'una Junta separatista catalana que s'ha constituït a París. La finalitat d'aqueixa Junta és el triomf de la lliure República de Catalunya.

Dayant la notícia, hi ha qui s'indigna i qui fa broma. Els uns riuen, els altres somriuen, els altres, vermells de cara, criden i amenacen. A Madrid, al costat dels qui, enfurismats, protesten, hi ha els qui es riuen d'aqueixa República catalana proclamada a París. Però fins en aqueix riure madrileny hi ha un lleuger tremolor.

I hi ha un lleuger tremolor, perquè els que riuen, tot creient que la Junta de París no té cap representació autèntica, saben o sospiten que l'ideal català evoluciona en sentit radical davant la tossuda actitud de resistència i d'agressió per part de l'Espanya unitarista.

Que una colla de catalans, reunits en un quart pis de la capital de França, proclamïn la República catalana i llancin un manifest, pot no tenir importància. La cosa que té importància és que una multitud de catalans, i sobre tot els de la novella generació, proclamïn aquesta República en els seus cors. Un ideal que té els cors encesos, abranda al poble quan vé el dia en que bufa el vent heroic.

GENOVA

Si anessim a creure als conservadors anti-demòcrates, la conferència universal de Gènova, no arribaria a cap eficàcia, per ésser una reunió democràtica, una mena de parlament internacional, on seuen les triades representacions nacionals.

Tal volta l'ineficàcia se produeixi, però no pas per la mecànica de la conferència, sinó pels interessos irreconciliables dels ponents. França, amb els seus se dirà que serà l'obstacle fonamental per a que la conferència sigui benèfica, però nosaltres que hem desviat el cor de França, quan l'hem vista actuar de capitana contra-revolucionària, nosaltres ens diem que ningú pot negar a la França el seu dret a les indemnitzacions alemanyes i al seu rezel armat. Ha patit massa, veu la belicositat incurable dels alemanys, veu, també, l'insolidaritat dels seus antics aliats, i té el deure de preguntar-se, i preguntar al món, si una insegura reconstrucció econòmica d'Europa, l'ha de fer capitular, quan encara porta la corona d'espines i el flanc ferit, de la seva passió.

Conservant els tractats, se trobaran fórmules per a posar en ells elasticitat. Quedarà satisfeta Alemanya, o França. Se produirà, tot hi cab, la ruptura dels aliats, però la història de la conferència no serà pas aqueixa continuació dels diàlegs tinguts a Spa, a Boulogne a Rapallo i a Cannes, sinó l'intervenció de Rússia, la recepció de Rússia per l'Europa, en un moment que s'ha volgut tingues una transcendència decisiva.

La revolució russa va describint la curva fatal de totes les revolucions. De lo absolut va descendint a lo parcial, abandonant en les realitats el seu programa que intenta imposar, unint a les idees un poder executiu implacable. Però, reproduint-se lo de la revolució francesa, perdura en ella el seu principi central de l'adveniment al poder dels treballadors, destruint els privilegis capitalistes. Així a França, el tercer estat, amb els nobles. I així com els nobles han conservat, així a Espanya, part dels seus privilegis i les monarquies persisteixen, a Rússia, els capitalistes tornen a entrar en el dret i la propietat persisteix, com va persistir el poder reial. Mes, ja no fou aquest el vell poder personal, acaparador de totes les prerrogatives, com ja no seran a Rússia, i segurament en el món, els capitalistes, usufructadors absoluts dels seus dominis. Com hi ha una monarquia constitucional, hi haurà una propietat constitucional. Un ordre jurídic naixerà del desordre revolucionari.

Del comunisme no'n restarà res, però quedarà l'empenta del quart estat, demanant la seva intervenció en el poder.

Gènova serà el diàleg de Rússia amb el món, acabat el seu tràgic monòleg. L'home del ganivet a les dents—com pintaren als revolucionaris russos a Pa-

ris—ha esdevingut diplomàtic. Però mentre tots parlaran en nom dels seus pobles, ells ho faran en nom d'una revolució. I això és la història de Gènova; lo que podríem nomenar l'occidentalització de l'Orient, la incorporació a Europa del eslau una mica cansat del seu drama interminable.

PARADOX

Els hostes exigents

Hi ha una pila de castells—ens atrevim a dir la majoria de castells—que tenen la inflada pretensió que s'els ha de parlar sempre en el propi idioma. Que apliquessin aqueixa pretensió al territori del seu país, no seria pas vituperable. Però ells l'extenen al territori dels altres països de l'Estat espanyol, com si la gent que els habita fossin una colla de criats que haguessin de parlar per força davant de l'amo, el llenguatge d'aquest.

Solament la íntima convicció d'una superioritat senyorial pot explicar psicològicament el fenomen d'aqueixa pretensió castellana. Solament la convicció que les terres de Catalunya són una propietat castellana pot explicar l'orgull de

creure's amb dret, fins dins de casa nostra, a reptar-nos iradament quan parlem davant seu la llengua nostra.

Permetrien els castellans que dins Castella, els forasters els volguessin privar del lliure us de la llengua castellana? Consentirien que forasters mal educats privessin de parlar en castellà als castellans dins Castella, amb el pretext que aquells no entenen la llengua castellana?

I no cal retreure l'argument que ells, els castellans, no entenen el català. Tant si l'entenen com si no, les més elementals nocions d'educació i respecte els obliguen a escoltar el llenguatge del país on es troben.

Es que els castellans, quan van a l'estranger, exigeixen que s'els parli en castellà? Es que exigeixen que parli tot hom en castellà allí on ells siguin presents? No. Reserven aqueixa pretensió absurda per als països de llengua no castellana enclosos dins l'Estat espanyol. Mentre que als estrangers els consideren en aquest punt com a iguals, als catalans ens consideren com uns inferiors, com uns pobres servents que han de parlar en la llengua de l'amo. Quan algun català no ho fa així, el renyen i l'esvaloten, i si poguessin fins li pegarien amb el fuet.

Ha estat possible que, durant el temps de la decadència, els catalans s'hagin ajupit sota el fuet de l'amo. Però avui

Després del tatx o el cas de l'Unamuno

—Ens creiem que seria un bon meló i ens ha resultat carbassa.

l'ànima del nostre poble s'ha redressat, i no s'ave a humiliar-se davant els hostes exigents que venen aquí, no com aquell que va a casa dels altres, sinó com un propietari que visita la finca que li pertany i on els seus esclaus treballen. La imposició del llenguatge, digué En Valenti Almirall, és el signe de l'esclau.

FULMEN

Una paròdia d'esquerra

El fracàs de la política d'intervenció, patrocinada per la «Lliga», ha produït en els elements radicals del regionalisme un moviment de protesta exterioritzat en un manifest i en una colla de propòsits.

Alguns estimen aquest acte dels puritans com una disidència, mes a nosaltres ens fa com una farum de maniobra.

Per a ésser eficaç l'acció del catalanisme, cal una esquerra que constantment cridi i una dreta que obri amb perseverança i seny. Un sagal que fuetegi i un majoral que freni. Una acció enèrgica conquerint llibertats i un seny ordenat consolidant-les.

La «Lliga» ja estava bé com estava i no calia que se'n moguessin la major part dels elements que ara criden i que

són, més o menys accentuadament, també de dreta. Però per la causa de Catalunya convenia que hagués pres empena ferma el nacionalisme republicà amb un sentit fortament obrerista i amb els braços constantment oberts a tota mena de radicalismes.

La veritable Esquerra Catalana no ha tingut trassa en saber influir dintre el catalanisme i ha deixat que la bandera de la nostra terra sigui agabellada per orfeons amb capella, pomells de joventut amb director espiritual, per un excursionisme missaire i per lligues de Sant Jordi, de tots els Sants i de Déu lo pare. I aquesta preponderància de l'element reaccionari en la causa de Catalunya, o aquesta abstenció de l'element esquerrà en l'acció catalanista, ha fet molt mal a la terra catalana.

Perduda l'esperança d'un resorgiment d'aquella forta Esquerra que havia estat a punt d'assolir l'hegemonia del catalanisme, convenia treure'n una d'un lloc o altre i la «Lliga», maniobrant hàbilment, va a organitzar una esquerra pròpia, amb la que pugui, ben avinguda, torear al alimón al toro madrileny.

A nosaltres ens plauria molt que l'aparició d'aquesta esquerra, més o menys, avançada, servís per a que els veritables esperits fonament catalans i fortament radicals que abunden a la nostra terra, s'organitzessin en una extrema esquerra, amarada de contingut social, reconsta-

grada i enèrgica, que no pogués mai confondre's amb aquesta esquerra modosa que pareix la «Lliga».

I consti que ens plau i aplaudim la pincelladeta de roig que reb el regionalisme amb l'aparició d'aquests quants devots de la santa intansigència.

JEPH DE JESPU

NOTES

I. EL RAM

Braç de llorer company de la masia: una destal pagesa t'ha amputat quan la mare Natura presumia en tes flors d'un color semi-daurat.

T'ha fet ram rutinari, excusa impia per a mantindre'l poble embabiecat; el pagès ha fugit de la poesia donant-te un preu, trist INRI, en el mercat.

Plouran unes gotetes benèdides, lliscant sobre tes fulles adormides, rosada impura, escarni sideral.

Pararàs presonè en la balconada, la ranxera et pendrà unes fulles cada cop que faci estofat dominical.

II. EL XARRAC

Cal aturà'ls jueus morts de per riure cad'any sota les armes de la fe; cal matar-los avui i fer-los viure per poguer-los matar a l'any que vé.

Batallades de tot arreu

GÈNOVA

Per fi! Es com si ens haguessin tret un pes de sobre. Que la Conferència de Gènova sigui un fet sembla talment un somni.

Ja tenim els caps grossos—i no es compregui malament—reunits; ha donat començ l'operació.

Europa està malalta, cal guarir-la, han dit. I a Gènova han anat tots els doctors especialistes.

Temem, que poc pràctics, segueixin el camí de la medicina.

I no és pas aquest el cas; és qüestió de tallar i tallar sense contemplacions.

Heu's aquí la sala d'operacions. Una antiga sala

Gènova.—El saló de la Conferència

de ball del palau de Sant Jordi. Els trajos perfumats, vistosos, els rostres riallers, seran substituïts per trajos de serietat protocolària i rostres preocupats.

De Versalles a Gènova; de vencedors a vençuts. La primera fou la conferència de la Victòria, la segona de la Derrota, la derrota de tots, menys uns, els russos.

Aquests han posat la seva petjada triomfal a Europa, cridaran i parlaran clar.

Són els únics vencedors.

UNAMUNO

Sempre, abans de judicar els fets i els homes, procurem meditar nostre judici, però amb tot veiem que no n'hi ha prou i que si quiscuna vegada, fells hem cregut poguer ésser déus, ens hem convençut de que no som sinó que misers humans, destinats a equivocar-nos cada moment.

Palea evidentment tot quant acabem de dir, el cas Unamuno, cas que passarà a la història, no pas per la seva importància política, sinó com a demostració de que la major part dels nostres judicis són equivocats.

Si quiscú, no fa pas gaire, gosadament hagués provat de posar en dubte la sinceritat, la integritat moral i esperitual del sots-rector de Salamanca, hauria sigut titllat d'ignorant, retrògrad i fins potser hi hauria caigut quiscun poca-solta.

Però, la vida, infinitament sàbia, ens ha volgut donar una lliçó. Totes les integritats de don Miquel han sigut anorreades i aquell home, far de les noves idealitats, ha esdevingut una misera llumana!

El rei estara orgullós. Hi pres, dirà, una joia valuosa als meus enemics. Nosaltres, amb tot el respecte degut a la seva reial persona, ens per-

metem creure que ha fet una mala compra. Es joia averiada i demés falsa.

L'Unamuno, després del famós discurs a l'Ateneu, escrigué: *Abrumado por el espectáculo íntimo de una cobardía que me pone espanto*. I és per això, per aquest espant, que's fica al palau de la Plaça d'Orient.

SEMPRE IGUAL

No cal protestar, car la protesta sorgeix quan el fet succeït és insòlit, quan no s'hi està acostumat, i nosaltres ja en podem estar del tot.

L'inauguració del servei aeri Barcelona-Palma ha esdevingut tràgic, un dels pilots hi trobà la mort, escapant-se l'altre per pura casualitat.

Les causes, les de sempre: imprevisió, manca de sentit i d'organització fent tot plegat que als ulls del món sencer passem per un poble inepte.

Mentrestant la gran millora del servei aeri entre la Península i les Balears queda sospesa, s'ajorna després d'un fracàs... Sempre igual!

ALHUCEMAS

No hi ha bé ni mal que cent anys duri, diuen, i és bona veritat. Al Rif, fins ara, i després de la sotragada de juliol, la nostra acció era defensiva. Doncs bé: ara no, ara ens defensem i ens toca el rebre i seguint així el millor dia veurem aparèixer per l'horitzó a l'esquadra rifenya disposta a portar a cap la reconquesta de la Península Ibèrica.

El marescal francès Lyautey diu que en tres

El fort d'Alhucemas

mesos ho tindria llest. Els nostres generals per ço que's veu, no són pas de la mateixa opinió.

Mentre tant el poble vinga regar amb la seva sang una terra que no val ni mai ha valgut.

Co que acaba de fer el pes, son les cèlebres noves que d'allí ens donen. Les últimes diuen que els presoners estan bé... però que els internen.

FRANÇA

La França, la França victoriosa, la França dels lirismes que tan bé l'hi escauen, ha commemorat el retorn de llurs filles d'Alsàcia i la Lorena.

Una medalla ha gravat França per a que ella digui per sempre més, la joia que se sent al tindre entre els seus braços a les filles ben amades.

Aquesta medalla en bronzo, de 67 mil·límetres de diàmetre, representa en el seu revers, la França acollint maternalment a les seves filles amoroses i fidels que han pogut tindre el goig de sentir novament l'escalp del pit de la mare, i, l'in-

vers les armes franceses posant el peu victoriós a les noves fites de la República.

Bé està que la França en senti gaia joia d'aquest

Medalla commemorativa del retorn de l'Alsàcia i de la Lorena a França

Medalla commemorativa del retorn de l'Alsàcia i de la Lorena a França

retorn. Però cal que pensi que les dugues filles durant l'ausència han crescut, que ja són grans i que voldran fer-se valdre els drets de la seva personalitat dins la família francesa, cal que no s'oblidi d'axò per a que les filles amargades, desil·lusionades del retorn a la llar, no la deixin per a retornar allí on estaven.

RESURGIMENT?

Sense estridències, però amb ferma convicció, el Migdia de França ha reclamat el reconeixement de la seva personalitat nacional.

Sobre la tomba d'En Mistral, talment com cavallers que juressin sobre l'altar lluitar fins al fi pel consegüent del seu sagrat propòsit, homes ardits han aixecat ferma la seva veu. Llurs paraules són el principi del fi de la unitat francesa.

Per cada personalitat ètnica, una nacionalitat, diuen ells. En front d'aquesta justa raó hi ha el centralisme francès. Tindrà aquest prou comprensió per a no oposar-se a ço que fatalment te de succeir?

En el difús horitzó s'hi beslluma el resurgiment de la gran Catalunya...

DE CASA

Era d'esperar que, una vegada retornades les garanties, comencés una intensa campanya per intentar la unió de ço que veritablement poden dir-se esquerres per a acabar d'una vegada amb el xorc règim que dissortadament sofrim. Res de això s'ha fet.

Quan la suspensió de garanties era un impediment per a fer-ho, no hi havia dia que aquest

Mataren a Jesús, sa fellonia contra qui va establir el sant perdó, mereix una perpètua alevosia; ho mana així la santa religió.

—Vianant inofensiu de fina orella, que no creus en la negre o la vermella exhibició dogmàtica oficial: 'deixa't entrebancar i no t'eixordi tot bat-i-bull exòtic que recordi l'esperit de venjança clerical.

J. COSTA I POMÉ

Sentimental

La meva mare ho rememorà de sobre-aula, una vespre.

—Demà—em digué—farà...—i es posà a calcular-ho per edats de família—cinquanta dos anys que tinguérem que abandonar la llar amb motiu d'una revolta contra les quintes.

Efectivament, unes dades que tenia a mà em corroboraren aital asseveració. El 5 d'abril de 1870 va esclatar la rebel·lió susdita, essent eixorca, malgrat haver-se regat el fervor amb sang generosa, com gairebé en totes aquelles commocions revolucionàries, sentimentals, ingènues, que no sembla sinó que no hagin de reproduir-se mai més. Les indignants lloves subsisteixen, agreuades pel llastimosíssim moment actual. Les

desig no es demostrés. Retornats a la legalitat, callen les boques i passa una onada de sòn...

I per paradoxa, aquells homes, aquells elements que per raó històrica, per raó de llurs fracassos continuats haurien de quedar en segon terme, són els que proposen unions, assenyalen programes i duren de governar, tot això amb el nom d'esquerres, donant a tal cosa l'aprovació amb el seu silenci.

Mentrestant, la guerra, la guerra d'aquí, la guerra sorda ha sigut reaurada, les dugues forces, capital i treball, tornen a trobar-se davant per davant sense que cap dels que hi tenen obligació hagi fet res, ni probat de fer, per a posar una pau, que sinó fos definitiva, quan menys donaria lloc a que les transformacions es realitzessin amb més noblesa.

Els nostres polítics segueixen tan desorientats com sempre i qui ho està més tenint-ho d'estar menys, és el govern. No es comprèn d'altre manera que'l ministre de la Guerra amb ingenuïtat retllant a primitivisme declarés a la Cambra popular que els tanks enviats a Melilla sols ho foren a títol d'experiment. I és que potser pensa el senyor ministre de la Guerra que les mares crien els fills per a que l'Estat hi faci experiments? S'hi ha cinisme a dalt hi ha inconciència abaix.

Cal ultimament que fem constar que, en els nostres dies, ja no queden res que guardi el just sentit de ço que representa.

Abans, els presos que per virtut del restabliment de les garanties eren llibertats podien estar convençuts de que ho eren. Avui ja no és així, car tot indica que el nom llibertat ha esdevingut sinònim de pena de mort.

EL PRESIDENT I EL SOLDÀ

Dos homes d'estat, de dos estats del tot diferents, el President de la República Francesa i el Soldà del Marroc, s'han trobat front a front i per unes hores han conversat amigablement, fent-se mutus oferiments.

M. Millerand i el Soldà Ioussef hauran parlat llargament dels seus respectius països, del pervindre. Hauran dit de revoltes, de resistències...

I qui sab si una el·levada personalitat haurà sigut nomenada...

El Soldà del Marroc

M. Millerand

Convindria que tots els qües d'estat realitzessin una excursió al Marroc.

Aneu a sapiguer si, els moros, d'entre tants es quedarien el que més s'assemblés a ells, deslliurant així a un poble de la fatalitat que pesa damunt d'ell.

corporacions populars catalanes de la nostra terra, mai han fet res per a que els minyons catalans, aimants del treball, no tinguessin d'anar al servei de les armes pel qual no senten vocació.

Ans de l'esmentada data, tenint en tensió mos sentiments de gracienc, que compatibilitzo amb un gran amor a Barcelona—car no és lo mateix la Ciutat que l'acció d'uns determinats administradors seus—per la detentació de la llibertat municipal de Sarrià, monstruositat filla d'un contuberni centralista-regionalista, volia endreçar una lloansa al campanar que se'l feu servir de pregoner d'aquelles ires de la fe lliberal que afrontà amb bombardeigs copiosos el fatídicament cèlebre general Gaminde o Bum-Bum, segons la sàtira popular, quina campana brandada frenèticament durant poc menys que una setmana, i fent-se per lo tant, famosa, fou la gènesi d'aquest setmanari en qual capsalera s'hi ostenta, com així mateix aquella data, la més culminant de la història de Gràcia. I aital aniversari em proporciona l'avinentsa d'expressar el meu admiratiu sentiment vers el petri colós que en aquelles jornades escampà per tots els àmbits de la vila, el retruny de sa veu de bronze.

Oh, altívol campanar! Aïllat en mig d'una plaça, independent, tens un tirat de noble orgull. Tu no ets un de tants, un dels que apareixen generalment a les viles i ciutats i que criden als fidels; en tot cas, sonant o senyalant les hores, enmenes al temple del treball. — Ets el campanar laic i de tradició lliberal i revolucionària, que tant escau a l'esperit de la vella Gràcia. — Ets ja vell, mes ta vellesa res importa; ta pètria condició et fa sobreviure impàvidament a homs i a èpoques.

Fa mitja centúria que no han exacerbat la teva veu bronzínia, que no has cridat desaforadament a la lluita i defensa; sols, acompassat, dones els quarts i hores. Tornaràs a vibrar d'aquella faisó algún dia en que havent-se anat acumulant les injustícies el poble llenci la càrrega i es redreci?

En pau i en revolta ets venerable, oh altívol campanar de ma estimada ex vilal

A. F. I B.

Gràcia, 4 d'abril de 1922.

LES NACIONS, A GENOVA

I

MENTRES HI ANAVEN

Alegrois, forts de butxaca, qui del nord, qui de garbí, els juglars, al sonar l'hora, empengueren el camí.

Xano xano, tot fent via, per matar l'aborriment, s'engolfaren en el tràngul del seu propi pensament.

Ves, els amos, de quin modo els havien enredat!

Que no ho veien que l'anada era una temeritat?

I un convenciment tan fondo del fracàs els va vení, que, de cop, sense adonar-se'n, van posar-se a cantà així:

—Anem cap a Gènova, però ja està entès, que d'aquest concili no se'n treurà res.

II

LA CONFERENCIA

—Senyors: que cada hu exposi l'ideal del seu país.

—El nostre, avui, es concreta a arreglar això del «panís».

—Primer convé fixar els límits dels pobles petits, si els plau.

—Jo em creia que aquí hi veníem a consolidar la pau...

—Reclamo la preferència!

—També la reclamo jo!

—Allò és de més importància!

—Més important és això!

—Si no se m'escolta, plego.

—Millor!... Bon vent, carcamal!

—Per favor, senyors, modérin-se!

—Què és aquest sacramental?

L'Al·leluia del Idioma Català

— No tinc de ressucitar per res, ximplets!... No veieu que sempre he estat més viu que una centella?.

—El boche és qui l'arma.
—Mentida!... El francès!
—¿Què fem, doncs, a l'últim?
—Ja's pot veure: res!

III

QUAN SE'N ENTORNEN

De retorn a casa seva, els juglars es trobaran com aquell que ve de Roma i no ha vist al Pare Sant.

No hauran rebut cap sorpresa, però diran: — Quin bunyoll! I que no és fàcil que sigui aquest l'últim, si Déu vol.

Un acort!... Sembla mentida que'l món no hagi ja vist clar que confia en les nostres fórmules és senzillament somniar.

L'eloqüència ha anat a dojo, el match ha sigut hermos; hi ha qui ha fet setze discursos, hi ha qui n'ha fet vintidós.

Però, d'aquest gasto què se'n ha tret? Res. Hem xerrat pels colzes, i no'ns hem entès.

C. GUMÀ

Notes de fora

Tona.—Tenim la grossa satisfacció d'anunciar que els esforçats veïns d'aquest poble s'han tret, per fi, el mort de sobre. Aquell famós batlle «Jepa», que tantes estúpides alcaldades havia fet, ja no és altra cosa que un fill de veí (R. I. P.). Tan-de-bo la seva vara feixuga no torni a alçar-se mai més!

Aquesta grata coincidència facilità a la «Societat» el poguer celebrar diumenge passat la funció teatral benèfica anunciada, que fou un èxit, recaudant-se moltes pessetes i assistint-hi el nou alcalde, que fou molt felicitat i a qui desitgem una gestió més encertada que la del tristament cèlebre «Jepa».

Un pagès estava llaurant el seu troç de terra. Passa el rector, gras roig, fumant un puro, desota del seu parasol vermell.

—Quants Déus hi ha?—li pregunta.

—Un... i mal servit, senyor rector.

FA UN ANY

Aprop de casa meua, un antiquari tenia un dependent de pasta flonja, i pel Divendres Sant volgué un canyona d'unes faldilles fer-ne l'inventari.

El dependent el feu depositari de la clau, i assaborir la taronja, estarrufat com la marina esponja, grans desitjos tenia el funcionari.

Ella i ell al matí dins la botiga llurs oracions resaren sense obstacle, alleugerits de roba en la fatiga; mes de sobte la porta per miracle obrí una clau, que fou picanta artiga, i al misteri de goig donà espectacle.

LATA DE MEL

REPICS

Tindrem d'inaugurar altra volta la antipàtica crònica negra?

Tornen a registrar-se a Barcelona agressions i atemptats de caràcter social.

Entre els rojos i els grocs, renaix l'odi i la venjança.

Obrers!... pàries moderns!...

No podrieu ensajar altre sistema de festejar la arribada de la primavera?

L'amorosa cançó de la bella Naturalesa no sap parlar de germanor als vostres cors?

Aquesta és la paraula: Tor.

La paraula l'acaba de dir la vella «Unió Catalanista» en un valent manifest que suara és donat a la publicitat.

Abans, els simpàtics reconsagrats deien «Tot o res».

Ara després de les vexacions de que'ns han fet objecte els espanyolistes, ha arribat l'hora de suprimir el «o res».

Ara cal dir: Ho volem tot.

I no parar fins que ho donguin; de grat o per força.

Llegim:

«No fa gaires dies es complí l'aniversari de l'establiment de la Mancomunitat.»

Està bé això de l'establiment.

Perquè, en realitat, allò resulta una botiga.

S'havia dit aqueixos dies que el sindicalisme anava a entrar dins d'una orientació política.

Però el «Noi del Sucre» ho ha desmentit.

Lo que fuere sonard.

I tan-de-bo que lo que «soni» no siguin trets de «Star» o de «Browning».

Sembla que els de la «Unión Monárquica Nacional» intenten apoiar als extremistes del nacionalisme català.

Aqueixa aberració, cas d'ésser verídica, té per única finalitat fer la guita als amics d'En Cambó. Però no's deixaran engatusar els reconsagrats. Se li veu massa l'orella al pobre roc.

Tothom a la Festa de la Bandera!

No deixem que els clericals se'n apoderin.

Portarem ben enlaire el drap de Catalunya, però cantant la nova Marsellesa.

Així farem doble la protesta.

Protesta contra els dominadors de la terra; i protesta contra els dominadors de l'esperit.

Una terrible invasió de policies hi hagué l'altra nit al «Centre Autonomista de Dependents».

Què cercaven?

Fulles.

Què trobaren?

Res.

Es clar, com que en aquest temps—oh, dolça primavera!—les fulles són a tot arreu.

Fins al catell, els hi sortiran fulles, aviat, als Clodoaldos dominadors de Catalunya.

Fulles o floronscos.

Llegim:

«El príncep Rupert de Baviera ha tingut un noi.»

En tot cas haurà estat la seva dona.

Però el fet és que el món compta amb un infant més, que menjarà ell tot sol més que no mengin deu mil infants russos.

I la veritat és que per la falta que hi feia...

Una bona obra.

La Directiva del Centre espiritista «La Buena Nueva» ha acordat unànimement dirigir-se al Consulat de Rússia, a Barcelona, en demanda de alguns nens russos per a aïllar-se's i lliurar-los, així, de la misèria espantosa que pateixen a la seva terra.

Vaja!

Menos mal que per aquests móns de Déu encara hi ha gent caritativa.